ധൂർത്ത്: ഒരു പാപം

ധൂർത്തടിക്കുന്നത് ഉദാരതയുടെ ലക്ഷണമാണെന്നാണ് പലരുടെയും ധാരണ. വിവാഹ-അടിയന്തര ചട ങ്ങുകളുടെ ചെലവിൽ മിതത്വം പാലിച്ചാൽ ജനം അത് പിശുക്ക് എന്ന് വിലയിരുത്തി പരിഹസിച്ചെന്നിരി ക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇന്ന് മരണാനന്തര ശുശ്രൂഷപോലും ആഡംബരമാക്കുന്ന പതിവാണുള്ളത്. വാഹനം വാങ്ങുന്ന തിനും വീടിന്റെ നിർമ്മിതിക്കും പണം ചെലവഴിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പലരും നിയന്ത്രണങ്ങൾ വയ്ക്കാറേയില്ല. ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, ആഭരണം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് ധൂർത്തടിക്കുന്നത് പലർക്കും ഒരു ഹരമാണ്. ഇതൊന്നും ധാർമ്മിക-നൈതീക വിഷയമായി ആരുംതന്നെ കരുതുന്നില്ല. സ്വയം അദ്ധ്വാനിച്ച് സമ്പാദിച്ച സ്വത്ത് ചെലവഴി ക്കുന്നതിൽ മതത്തിന്റെയോ ധർമ്മശാസനങ്ങളുടെയോ ഇടപെടൽ ആർക്കുംതന്നെ സ്വീകാര്യമല്ല. സ്വന്തമായി നേടിയ പണം ചെലവഴിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച തീരുമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്വന്തം ഇഷ്ടമാണത്രേ!

ധൂർത്ത് ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിന്റെ മാത്രം ഒരു പ്രതിഭാസമല്ല. പണ്ടും ധനികരും, നാടുവാഴികളും, രാജാ ക്കന്മാരുമെല്ലാം ധൂർത്തടിച്ചിരുന്നു. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പഴയനിയമ പ്രവാചകന്മാർ ഈ പ്രവണതയെ വിമർശി ച്ചിരുന്നത് നാം വായിക്കുന്നു ണ്ട് (ആമോസ്. 6:4). ഇതിനു മുമ്പും പിമ്പുമെല്ലാം വ്യാപകമായി ധൂർത്തുണ്ടായിരു ന്നു. എന്നാൽ ധൂർത്തിനുള്ള മേഖലകൾ അന്ന് പരിമിതമായിരുന്നു എന്നുമാത്രം. യേശുവിന്റെ ഉപമയിലെ (ധന വാനും ലാസറും) ധനികൻ ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തിയല്ല. അയാൾ ധൂർത്തടിക്കുന്ന വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രതീ കമാണ്.

ആദിമ ക്രൈസ്തവസഭ സ്വത്തി ന്റെ കൂട്ടിവയ്ക്കലും അമിതോപഭോഗവും പാപമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് സൂചന. അതുകൊണ്ട് സ്വത്തിന്റെ ആർജ്ജനവും ഉപഭോഗവും നീതിപൂർവ്വമാക്കാൻ സഭ നിഷ്കർഷി ച്ചിരുന്നു. യറുസലേമിലെ ആദ്യ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം സ്വകാര്യ സ്വത്തിന് അനുവാദം നൽകാതെ അത് സമൂഹ ത്തിന്റെ പൊതു ആവശ്യത്തിനായി മാറ്റിവയ്ക്കാൻ പ്രേരണ നൽകിയിരുന്നു. ഓരോരുത്തരും ഉള്ളത് നൽകു കയും ആവശ്യമുള്ളത് ഓരോരുത്തർക്കും ലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നാണ് അപ്പോസ്തോല പ്രവൃത്തി കളിൽ നാം വായിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പിന്നീട് സമ്പത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ സമാഹരണവും അതിന്റെ ധൂർത്തുമെല്ലാം സഭയെയും സഭാജീവിതത്തെയും ജീർണ്ണതയിലേയ്ക്കും ആഭ്യന്തര പ്രതിസന്ധിയിലേയ്ക്കും നയിച്ചു എന്നത് ചരിത്രസാക്ഷ്യമാണ്.

എന്നാൽ ഇന്ന് ധനം കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണവും സമ്പത്തിന്റെ ധൂർത്തടിക്കുവാനുള്ള മേഖല കളുമെല്ലാം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാത്രയ്ക്കുള്ള വാഹനങ്ങൾ, വൈവിധ്യമാർന്ന ഇലക്ട്രോണിക് ഉല്പന്നങ്ങൾ, അമൂല്യമായ ആഭരണങ്ങൾ, വിവിധങ്ങളായ വീട്ടുസാമഗ്രികൾ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്ക് പണം ചെലവഴിക്കാ നുള്ള സാധ്യതകൾ അനന്തമാണ്. പണത്തിന്റെ ഈ പാഴ്ച്ചെലവ് ആരുടെയെങ്കിലും മന:സ്സാക്ഷിയെ അലോസര പ്പെടുത്തുന്നതായി അറിയില്ല. ധൂർത്തിലൂടെ ജീവിതം 'അടിപൊളി'യാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതിൽ സമൂഹം അർത്ഥം കണ്ടെത്തുമ്പോൾ വീണ്ടുവിചാരമുള്ളവർക്ക് അന്ധാളിച്ചു നിൽക്കുവാൻ മാത്രമേ സാധിക്കൂ.

ധൂർത്ത് എന്ന പ്രതിഭാസം സം ബന്ധിച്ചുള്ള ധാരണപോലും തിരുത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് തോ ന്നു ന്നത്. ധൂർത്ത് പിശുക്കിന്റെ വിപരീത പദമായിട്ടാണ് പലരും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ലഭ്യമാകുന്ന പണം കുടുംബ ത്തിന്റെയോ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയോ സമൂഹത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവിക്കുന്നവരുടെയോ ആവശ്യങ്ങൾക്കു പോലും ചെലവിടാൻ തയ്യാറാകാത്തവരെ പിശുക്കരെന്ന് വിളിക്കാം. ഇത്തരക്കാർ പണം ആർജ്ജിക്കുന്നതിൽ തന്നെ ഹരം കണ്ടെത്തുന്നവരും അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കുപോലും ചെലവാക്കാൻ മടികാണിക്കുന്നവരുമാണ്. ഇത് പിശകായൊരു സമീപനമാണ്. അതുകൊണ്ട് കൈവശമുള്ള ധനം മുഴുവനും നിയന്ത്രണമില്ലാതെ ചെലവഴിക്കു ന്നത് പുണ്യമോ സത്പ്രവൃത്തിയോ ആയി വിലയിരുത്താനാവില്ല. പിശുക്കർ ധനസമാഹരണത്തിൽ ആസക്ത രായി അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കുപോലും പണം മുടക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ ധൂർത്തർ ലഭ്യമായ ധനമെല്ലാം അനിയന്ത്രിത മായി ചെലവഴിക്കുന്നു. അങ്ങനെസമ്പത്ത് നീതിപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ധൂർത്ത് സാമൂഹിക വിരുദ്ധ നിലപാടാണ്. പിശുക്കിന്റെ വിപരീത ആശയം ധൂർത്തടിയല്ല; നീതിപൂർവ്വമായി വന്നുചേർന്ന പണം സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് ന്യായവും മിതവും ആയ തര ത്തിൽ വിവേകപൂർവ്വം ചെലവഴിക്കുന്നതാണ്. ധൂർത്തടിക്കുന്നത് ന്യായം വിട്ടുള്ള വ്യയം ചെയ്യലാണ്. മിതത്വം, ലാളിത്യം, സാമൂഹ്യാവശ്യങ്ങൾ എന്നിവ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ ചെലവിടുന്നത്, അത് നിർവ്വഹിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെയോ അയാൾ ഭാഗമായ സമൂഹത്തിന്റെയോ ന്യായമായ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചല്ല, നേരെമറിച്ച് തന്റെ മഹത്വം മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനാണ്.

മിതത്വം, ലാളിത്യം എന്നീ പദങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു ആപേക്ഷികത്വം ഉണ്ട് എന്നു മറക്കുന്നില്ല. അംഗസംഖ്യ കൂടുതലുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിന് മൂവായിരം ചതുരശ്രഅടിയുടെ ഒരു വീടിന്റെ നിർമ്മാണം ധൂർത്തായി കണക്കാ

ക്കാനാവില്ല. അവിടെ താമസിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ ജീവനസ്ഥല വ്യാപ്തി ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വ്യക്തികൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം ആ സ്ഥലം ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ അത് ധൂർത്തായി മാറുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ വീടിന്റെ അലങ്കാരത്തിനായി ക്രമം വിട്ട് ചെലവിടുന്നതും ഇത്തര ത്തിൽ പെടും. വീടുപണിക്കു മാത്രമല്ല, ദേവാലയ സൃഷ്ടിക്കും ഇതു ബാധകമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആവശ്യ ത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കർശനമായ വിവേചനശക്തിയാണ് ഇവിടെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്. യാത്രയ്ക്ക് സ്വകാര്യവാഹനങ്ങൾ വാങ്ങുമ്പോൾ അത് ഉപയോഗിക്കുന്നവരു ടെ സൗകര്യത്തേക്കാൾ അത് കാണുന്നവരെ ഭ്രമിപ്പിക്കുവാനാണ് പലരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. ഇന്ന് നാലുകോടി വരെ വിലയുള്ള കാറുകൾക്ക് ഇ ന്ത്യൻ മാർക്ക റ്റിൽ നീക്കമുണ്ട്. വാഹനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല, ആകർഷമായ (catching) നമ്പറുകൾ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പോലും ചെലവഴിക്കുന്ന തുക പലപ്പോഴും ലക്ഷത്തിൽ അധികരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ലാളിത്യത്തിന്റെയും മിതത്വത്തിന്റെയും എതിർ ആശയമാണ് ധൂർത്തെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ ആശയത്തിന്റെ വ്യക്തതയ്ക്കുവേണ്ടി എന്താണ് മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ എന്ന് നിർവ്വചി ക്കേണ്ടിവരും. ആവശ്യം എന്നത് മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹം, അഭിലാഷം, സ്വപ്നം, ആർത്തി തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമല്ല. വ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും ന്യായവും ഭദ്രവുമായ നിലനിൽപിന് അടിസ്ഥാ നമായ ഭൗതീക ഘടകങ്ങളുടെ ലഭ്യതയാണ് വിവക്ഷ. ഇത് ഓരോരുത്തർ ക്കും കിട്ടുവാൻ ആവശ്യമായ വിഭവ ങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇത് എല്ലാവരും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയില്ല എന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും വേണം. എല്ലാവർക്കും ജീവസന്ധാരണത്തിന് അനുപേക്ഷണീയ മായി ലഭിക്കേണ്ട ജീവിത സൗകര്യങ്ങൾ പാരിസ്ഥിതിക സന്തുലത തകർക്കാതെ നീതിപൂർവ്വം ലഭ്യമാകുന്ന ഒരു ക്രമീകരണമാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടേണ്ടത്. അതായത്, ന്യായമായി എല്ലാവർക്കും കിട്ടേണ്ട കുറഞ്ഞ സൗകര്യം ലഭ്യമാക്കുകയും, എന്നാൽ ഇത് പ്രകൃതിയുടെ നിലനിൽപ് അപകടത്തിലാകാതിരിക്കുകയും വേണം. ഇത്രയും ധനം മാത്രമാണ് ഓരോരുവനും ചെലവഴിക്കാൻ അനുവാദമുള്ളത്. അതിനപ്പുറമുള്ള ചെലവുകൾ ധൂർത്താണ്. സമീകൃതമായ ഭക്ഷണം, വാസയോഗ്യമായ പാർപ്പിടം, ശുചിത്വമുള്ള ജലം, വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യം, അന്തസ്സായ വസ്ത്രധാരണം, ചികിത്സാലഭ്യത യാത്രാ-വിനോദ സൗകര്യങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ആണ് മനുഷ്യന്റെ അടി സ്ഥാനസൗകര്യങ്ങളായി പരിഗണിക്കാവുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെയും പേരിൽ നിയന്ത്രണമില്ലാതെ പണം ചെലവാക്കാൻ സാധിക്കും എന്നതും വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ആവശ്യങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് കർശനമായ ആത്മ നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയമായി നീതിപൂർവ്വം ചെലവു ചെയ്യുകയാണ് ന്യായവും ശരിയും. ഒരുവൻ ഉപഭോഗി ക്കുന്ന രീതിയിൽ ലോകത്തുള്ള എല്ലാവരും ചെലവിടുമ്പോൾ ആവശ്യമായി വരുന്ന വസ്തുക്കളുടെ ലഭ്യതയും, ഓരോരുവനും അതിനു ള്ള ക്രയശേഷിയും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും, ഇവയുടെ ഉപഭോഗം വഴി പാരിസ്ഥിതിക സന്തുലത തകരാതിരിക്കുകയുമായിരിക്കണം ചെലവഴിക്കുന്നതിന്റെ മാനദണ്ഡം എന്നു ചുരുക്കം.

അതുകൊണ്ട് കൈവശമുള്ള സമ്പത്തിന്റെ അളവല്ല, ചെലവിടുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. സ്വത്തിന്റെ ഉടമ സ്ഥത ധൂർത്തിനെനീതീകരിക്കുന്നില്ല. ധൂർത്ത് അടിസ്ഥാനപരമായി മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചല്ല നടക്കുന്നത്; നേരെമറിച്ച് സമൂഹത്തിൽ സ്വന്തം ഗുരുത്വവും പ്രാമാണ്യവും അംഗീകരിപ്പിക്കുന്ന ശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗ മായാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യമനസ്സിനെനയിക്കുന്നത് ഭോഗതൃഷ്ണയും ആസക്തിയും പൊങ്ങച്ചവും ആത്മപ്രശം സയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണവുമാണ്. ധൂർത്തിനെസാധൂകരിക്കാൻ ഉന്നയിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യ ങ്ങൾ കൃത്രിമമാണ്, സത്യസന്ധമല്ല. ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങൾ അതിർത്തിയില്ലാത്തതും അതു ശമിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം അസാധ്യവുമാണ്. ഈ ഭോഗപരതയുടെ അന്ത്യം പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിച്ച് ഭൂമിയെ വാസയോഗ്യമല്ലാതാ ക്കും.

ധൂർത്ത് വ്യക്തിപരമായ കാര്യമല്ല. ഇത് സമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയാണ്. നാം ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ അടിസ്ഥാനആവശ്യ ങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള ധനം ഇല്ലാതെ കഴിയുന്നവരാണ് ഭൂരിപക്ഷം. അവർക്കു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ട സമ്പത്ത് മറ്റുള്ളവർ കൈവശപ്പെടുത്തിയാണ് ധൂർത്ത് നടത്തുന്നത്. അതായത് ധൂർത്തടിക്കുന്ന പണം ദരിദ്രന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് ധൂർത്തടിക്കൽ ഒരു ധാർമ്മിക-ആത്മീക പ്രശ്നമായി മാറുന്നു. ദാരിദ്ര്യരേഖയ്ക്ക് കീഴെയുള്ള മനുഷ്യർ സാമ്പത്തിക കാര്യത്തിൽ മുട്ടുള്ളവരായി കഴിയു മ്പോൾ അവർക്കു ലഭിക്കേണ്ട സമ്പത്ത് ധൂർത്തടിക്കുകയും അവരുടെ അവസ്ഥയോട് യാതൊരു സംവേദന ത്വവും ഇല്ലാതെ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നത് പാപമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? ഈ ജീവിതരീതിയ്ക്ക് ഒരു നീതീകരണമി ല്ല. അത് അസാമൂഹികമാണ്, കുറ്റകരമാണ്. ഗാന്ധിജി സാധാരണ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നതും ലളിതമായ പാർപ്പിട -യാത്രാ സൗകര്യങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതും വസ്ത്രധാരണത്തിൽ മിതത്വം പാലിച്ചതുമെല്ലാം ധാർമ്മിക ബോധത്തിന്റെ നിർബന്ധത്തിലാണ്. യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ എത്രമാത്രം സൗകര്യ ങ്ങൾ ആകാമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. അദ്ദേഹം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു മേൽ വസ്

ത്രവും അടിയുടുപ്പും അല്ലാതെ പങ്കിടുവാനായി പടയാളികൾക്ക് മറ്റൊ ന്നും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് കിട്ടിയില്ല. ഈ ജീവിതമാതൃകയുടെ സ്വാധീനം നിഷേധിക്കുന്നവർക്കേ ധൂർത്ത് നടത്താനാവൂ. യൂണിസെഫിന്റെ കണക്കിൻപ്ര കാരം നാല്പതിനായിരം കു ട്ടികളാണ് ദിനംപ്രതി ഭക്ഷണദൗർ ലഭ്യം കൊണ്ടു മരിക്കുന്നത്. അതായത്, വർഷംതോറും പട്ടിണികൊണ്ട് മരിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ എണ്ണം പതിനേഴ് ദശലക്ഷം അടുത്താണ്. World Institute of Hunger and Develop-ment നടത്തിയ പഠനപ്രകാരം 178 ദശലക്ഷം കുട്ടികൾ പോഷകക്കുറവുകൊണ്ട് സ്ഥായിയായ ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഇരയാകുന്നു. ലോകത്തിലെ 70 ശതമാനം ഉപഭോഗ വ സ്തുക്കൾ ഉപ യോഗപ്പെടുത്തുന്നത് 15 ഉം 20 ഉം ശതമാനത്തിനിടയിൽ വരുന്ന ധനിക ന്യൂനപക്ഷമാണ്. അവശേഷിക്കുന്ന 30 ശതമാനം വിഭവങ്ങൾ കൊണ്ട് 85 ശതമാനത്തോളം ജനങ്ങൾ തൃപ്തരാകേണ്ടി വരുന്നു. ദാരിദ്ര്യം ഇത്രമാത്രം രൂക്ഷമായ ഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള കാരണക്കാർ തങ്ങളാണെന്ന് വിസ്മരി ച്ചും ഈ അടി സ്ഥാനയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മുഖംതിരിച്ചും കഴിയുന്നവരാണ് ധൂർത്ത്കാർ എന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കു ന്നു.

ഇതോടൊപ്പം തന്നെ അനിയന്ത്രിത ഉപഭോഗം പാരിസ്ഥിതിക സ ന്തുലത എങ്ങനെതകർക്കുന്നു എ ന്നതും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ഉപഭോഗം വഴി വർദ്ധമാനമാകുന്ന മാലിന്യത്തിന്റെ അളവ്, ജലം, വായു, കര എന്നിവയുടെ മലിനീകരണം, ആഗോള താപീകരണം, വനനാശം, മഴക്കുറവ്, ഓസോൺ പാളി യുടെ വിള്ളൽ, രാസമഴ, മരുഭൂമീകരണം, സമുദ്രജലനിരപ്പിന്റെ ഉയർച്ച, ജൈവ വൈവിധ്യത്തിന്റെ തകർ ച്ച, തുട ങ്ങിയവയുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം അനിയന്ത്രണമായ മനുഷ്യന്റെ ഉപഭോഗതൃഷ്ണ എന്നത് നാം ഓർക്കേണ്ട തുണ്ട്. അതായത് ധൂർത്ത് വഴി ഭൂമിയുടെ ആവാസവ്യവസ്ഥയും ജൈവക്രമവും തകരുകയാണ്. സാവകാശം പ്രകൃതി വാസയോഗ്യമല്ലാതെയായിത്തീരുന്നു എന്ന സൂചനയാണ് ഇതു നൽകുന്നത്. ഭൂമിയുടെ നീതിപൂർവ്വ മായ കാര്യവിചാര ശുശ്രൂഷയാണ് ദൈവം നമ്മെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്; അതിനെചൂഷ ണം ചെയ്തു നശിപ്പിക്കാ നല്ല. അതുകൊണ്ട് ധൂർത്ത് ദൈവകല്പനയുടെ നേരിട്ടുള്ള നിഷേധവും കടുത്ത കുറ്റകൃത്യവുമായി കാണേണ്ട തുണ്ട്.

നീതിവ്യവസ്ഥിതിയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പും തകർക്കുന്ന ധൂർത്ത് ദരിദ്രസമൂഹത്തെയും പ്രകൃതി യെയും സംബന്ധിച്ച് തീർത്തും ഹിംസാത്മകമായ പ്രവൃത്തിയാണ് എന്ന് വിലയിരുത്തേണ്ടിവരുന്നു. ധനികൻ ധൂർത്ത് നടത്തുമ്പോൾ സമൂഹത്തിലെ ജീവിതച്ചെലവും ന്യായമായി ഉയരും. ഇതു ബാധിക്കുന്നത് കൂടുത ലായും ദരിദ്രവിഭാഗത്തെയാണ്. ദരിദ്രന്റെ സമ്പത്ത് അപഹരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഉള്ള പണംകൊണ്ട് ജീവിക്കാൻ അവർക്ക് സാധിക്കാത്തവിധം ജീവിതച്ചെലവ് വർദ്ധിക്കുകയും ചെ യ്യുന്നു. അവർ അർദ്ധപട്ടിണിയിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണ പട്ടിണിയിലേയ്ക്കു മാറും. ജീവിതം ദുസ്സഹമാകും. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ധൂർത്തിന്റെ ഭീകരതയും ഹിംസാത്മകതയും മൂർ ത്തമായി പ്രകടമാകുന്നത്. ധൂർത്ത് ആവശ്യങ്ങൾക്ക് പുതിയ വ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നു. അടിസ്ഥാനആവശ്യങ്ങളുടെ പ്രാഥമിക പരിഗണനകളും മുൻഗണനകളുമെല്ലാം ഇത് അട്ടിമറിക്കുന്നു. വീടുകൾ അടിസ്ഥാനപരമായി മനുഷ്യന്റെ സംരക്ഷണത്തിനും വിശ്രമത്തിനുമുള്ള സംവിധാനമായിട്ടല്ല വിലയിരുത്തുന്ന ത്. അതൊരു സ്വകാര്യലോകമാണ്. അനന്തമായ സുഖാനുഭവങ്ങളുടെ അതുല്യമായ പ്രപഞ്ചം. കാറുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വാഹനങ്ങൾ യാത്രാസൗകര്യത്തിന് ഉപരിയായി അതിന്റെ മട്ടും വലിപ്പവും വിലയും വേഗതയു മെല്ലാം വഴി മനുഷ്യനെഅമ്പരപ്പിക്കാനാണ് ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. അതോടെ ഇവയുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനപരിഗണ നകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട ആഡംബര വസ്തുക്കളായി പരിണമിക്കുന്നു. സത്യത്തിൽ ഇവയെ ല്ലാം ധാർമ്മികബോധ മുള്ള മനുഷ്യ നെഅലോരസപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവമാണ്.

ധൂർത്തടിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വാർത്ഥതയുടെ പ്രകടനം കൂടിയാണ്. ധാരാളിത്തം കാണിച്ച് സമൂ ഹത്തെ തങ്ങളുടെ മഹത്വം അം ഗീകരിപ്പിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം. സമൂഹത്തിന് വ്യക്തി സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ മ്പ ത്തിന്റെ വിനിയോഗത്തിൽ അവകാശം ഉണ്ട് എന്ന വസ്തുത വിസ്മരിച്ചാണ് ഈ പ്രകടനം. കൈവശം വന്നു ചേർന്ന സമ്പത്തിൽ അതിജീവനത്തിനുള്ള മിനിമം അവകാശവും കൈകാര്യകർത്തൃത്വവും മാത്രമേ വ്യക്തി ക്കുള്ളൂ എന്നതാണ് വേദപുസ്തക ചിന്ത. കൈവശം വച്ചിരിക്കു ന്ന സമ്പത്ത് ദരിദ്രന്റെ പുലർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവം ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. അതിന്മേൽ വ്യക്തിക്കു കർ ത്തൃത്വമില്ല. 'ദരിദ്രനെഓർക്കുക' (ഗലാത്യർ 2:10) എന്നത് ആദിമസഭയിലെ ഒരു മുഖ്യ പ്രബോധനമായിരുന്നു. 'ഓർക്കുക' എന്നതുകൊണ്ട് വിശ്വാസിക്കുള്ള സമ്പത്ത് അവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുക എന്നതാണ് സാരം. അക്കാര്യം ചിന്തിച്ചാൽ ഒരുവനും ധൂർത്തടിക്കാനാവി ല്ല. ദരിദ്രനും കൂടി ഉപയോഗപ്രദമായി ധനം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വനിയോഗിക്കണം എ ന്നതാണ് ഇവിടെ സൂചന(2 കൊരി. 8:18-21). അതായത് കൈവശത്തിലിരിക്കുന്ന സമ്പത്ത് ദരിദ്രന്റെ കൂടി പരിപാലനത്തിനായി ദൈവം ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന നിധിയായി കാണണമത്രേ. ആ ബോധ്യത്തിലുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ച് ധൂർത്തടിക്കുന്നത് ദരി ദ്രന്റെ ഭിക്ഷാപാത്രത്തിൽനിന്ന് അപഹരിച്ച് നാനാവിധമാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്.

സ്വന്തം കുടുംബം പുലർത്തുന്നതിനുള്ള സമ്പത്തിന്മേൽ മാത്രമേ ഓരോരുവനും അവകാശമുള്ളൂ എന്നതിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതാണ് തോട്ടത്തിലേയ്ക്ക് ജോലിക്കായി വിളിക്കപ്പെട്ട കൂലിക്കാരുടെ ഉപമ (മത്തായി 20:1-16). അവിടെ കഴിവും പ്രാപ് തിയും പോലെ അദ്ധ്വാനിക്കാനുള്ള ബാധ്യത ഓരോ കൂലിക്കാരനുമുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ദീനോറോയ്ക്കുള്ള അവകാശമേ ഓരോരുവനും ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. അതായത് ബുദ്ധിയും പ്രാപ്തിയും പോലെ ഓരോരുവനും സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്വന്തം കുടുംബത്തിന് ചെലവുകഴിയാനു ള്ള ഒരു ദിനൊറോ മാത്രം ഓരോരുവനും അവകാശമായി ലഭിക്കുന്നു ള്ളൂ. ധൂർത്തിനുള്ള സമ്പത്ത് സമ്പാദിച്ചുവയ്ക്കാനുള്ള സാധ്യത ഈ ഉപമ നിഷേധിക്കുന്നു. ഒരുവന്റെ കായിക-ബൗദ്ധിക-അദ്ധ്വാനശേഷി കളുടെ നേട്ടം സമൂഹത്തിലെ ദുർബലർക്ക് ലഭ്യമാക്കുവാനാണ് ദൈവീക ക്രമീകരണം. അത് സ്വന്തമാക്കി കൈ വശം വച്ച് ധൂർത്തടിക്കുന്നതിന് നീതീകരണമില്ല. കരണം അത് ദരിദ്രന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കരുതൽ ധനമാണ്.

ധൂർത്ത് വാസ്തവത്തിൽ സമൂഹത്തിലും സഭയിലുമുള്ള കൂട്ടായ് മയും ഐക്യവും തകർത്ത് വിഭാഗീയതയും ധ്രുവീകരണവും വിദ്വേഷവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. സഭയിലും സമൂഹത്തിലും ധൂർത്തടിക്കുന്നവരുമായി ദരിദ്രന് എന്തു ബന്ധമാണുള്ളത്?. ധൂർത്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്നത് അകൽച്ചയാണ്; വിദ്വേഷമാണ്. ഈ കാര്യം പൗലോസ് കുർബാനാനുഭവവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. (1 കൊരി.11:27-34). ഇത് പാപമാണ്. എന്നും കർത്താവിന്റെ തിരുരക്ത ശരീരങ്ങളെ പ്രതി ഇവർ കുറ്റക്കാരാണ് എന്നും പൗലോസ് വിധിയെഴുതുന്നു. രക്ഷകനെകണ്ടെത്തിയ സക്കായി തന്റെ സ്വത്തിന്റെ പകുതി ദരിദ്രർക്കു ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായി കാണുന്നു. രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹവുമായി എത്തുന്ന യുവാവിനോട് അവന്റെ സ്വത്തു മുഴുവൻ ദരിദ്രർക്കു പങ്കിട്ടുകൊടുത്തശേഷം തന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ ക്രിസ്തു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ധനവാന്റെയും ദരിദ്രന്റെയും ഉപമയിൽ തന്റെ സ്വത്ത് ധൂർത്തടിച്ച് ജീവിച്ചു എന്ന ഏക കുറ്റമാണ് അവന്റെ ശിക്ഷയ്ക്ക് ആധാരമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. അതായത് സ്വത്തിന്റെ അമിതമായ ഉടമസ്ഥതയും ഉപഭോഗവും മനുഷ്യനെരക്ഷയ്ക്ക് പുറത്താക്കുന്ന പാപമാണ് എന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതായത് സ്വത്ത് പങ്കുവയ്ക്കുന്നത് സമൂഹസൃഷ്ടിക്ക് സഹായകമാകുന്നു.

ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്നതും അതുമൂലമുള്ള സഹനവും ഭാഗ്യമായി ക്രിസ്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്നത് ശരിയാണ്. എന്നൽ ഈ ചൂഷണ, പീഡനവ്യവസ്ഥിതി നിലനിർത്തുന്ന അനീതിപരമായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക ക്രമം സാധൂകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ദാരിദ്ര്യമുണ്ടാകുന്നത് സ്നേഹവും നീതിയും കരുതലുമില്ലാത്ത ഒരു സാമൂഹിക-സാമ്പത്തി ക-രാഷ്ട്രീയ ഘടനയുടെ നിലനിൽ പ്പുകൊണ്ടാണ്. നാം ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടം ശക്തമായ ഒരു മത്സരത്തിന്റേതാണ്. കമ്പോളാധിഷ്ഠിത സാമ്പത്തികക്രമം നിലനിൽക്കുന്നിടത്ത് മത്സരക്ഷമതയും പ്രഹരശേഷിയും പ്രാപ്തിയും എല്ലാം അംഗീകൃതമൂല്യങ്ങളും അതുവഴി ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത ലാഭം സ്വന്തം ഉപഭോഗത്തിനുമാണ് എന്നാണ് വയ്പ്. മൂലധനവും സാങ്കേതിക ജ്ഞാനവും അദ്ധ്വാനശേഷിയുമില്ലാത്തവർ സമൂഹഘടനയിൽ നിന്ന് തിരസ്കൃതരാകുന്നു. അതായത് ദരിദ്രനും ദുർബലനും അടിസ്ഥാനനീതി ലഭിക്കാത്ത ഒരു അധികാരഘടനയിൽ ദരിദ്രന് പങ്കിടാനായി ലഭിക്കേ ണ്ട സമ്പത്ത് ആ നിയോഗം വിസ്മരിച്ച് സ്വകാര്യ ഉപഭോഗത്തിനും ധൂർത്തിനും വിനിയോഗിക്കുന്നതിലെ കുറ്റകരമായ അനാസ്ഥയ്ക്ക് ക്രിസ് തീയ മൂല്യക്രമത്തിൽ നീതീകരണമില്ല എന്നത് വിശ്വാസികൾ ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

ധൂർത്ത് വഴി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് മനുഷ്യത്വത്തിന് വിലയില്ലാതാകുന്ന സാഹചര്യമാണ്. അടിസ്ഥാനജീവിതാവശ്യങ്ങൾ ലഭ്യമല്ലാതെ കഴിയുവാൻ വിധിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരെ അവഗണിക്കുന്ന ധൂർത്തരായ സമ്പ ന്ന വിഭാഗത്തിന് ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ധാർമ്മിക അവകാശം എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. അന്ത്യന്യായവിധിയുടെ വിവരണത്തിൽ ദരിദ്രന്റെയും, അഗതിയുടെയും, അഭയാർത്ഥിയുടെയും മുഖ ത്ത് ക്രിസ്തുവിനെകാണാതെ സമ്പത്ത് വിനിയോഗിച്ചതിന്റെ പേരിലാണെന്ന് ശിക്ഷ എന്ന് ഓർക്കുമ്പോൾ ധൂർത്തിന്റെ ഗൗരവവും പ്രത്യാഘാതവും വിശദമാകും. ധാർമ്മിക ബാധ്യതയും ദരിദ്രന് നീതി ലഭ്യമാക്കാനുള്ള ചുമതലയും മറന്ന് സാമ്പത്തിക ദുർവ്യയം നടത്തുന്നതിന് എതിരായ ശക്തമായ മുന്നറിയിപ്പും താക്കീതുമാണ് സുവിശേഷത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നത്.

ഈ ധൂർത്താകട്ടെ സാവകാശം ഒരു സമൂഹത്തെത്തന്നെ സാമ്പത്തിക തകർച്ചയിലേയ്ക്കും നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുമെന്ന നിരീക്ഷണം നാം ഗൗരവമായി എടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അമർത്യാസെന്നിന്റെ Freedom and Development എന്ന സമകാലീനരചനയിൽ അയർലന്റിൽ ഉണ്ടായ ക്ഷാമത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു. അവിടെ ക്ഷാമമുണ്ടായത് ധാരാളിത്തത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതമായിട്ടായിരുന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശകലനഫലം. ധൂർത്ത പുത്രനുണ്ടായ ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥ സത്യത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ സാമ്പത്തിക തകർച്ചയുടെ മാത്രം കഥയല്ല, ധൂർത്തടിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ആത്യന്തികമായ ദുർഗതിയായി മനസ്സിലാക്കണം.

മനുഷ്യൻ ധൂർത്തടിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ വിമർശനാടിസ്ഥാനം ആ വ്യക്തിക്ക് അതിനുള്ള സാമ്പത്തിക വകുപ്പില്ല എന്നതല്ല, അത് തിന്മയാണ് എന്നുള്ള തിരിച്ചറിവാണ്. ലാളിത്യം ദൈവതാല്പര്യമായി കരുതുന്ന വർക്കും തന്റെ സ്വത്തിൽ ദരിദ്രന് അവകാശമുണ്ട് എന്നു ബോധ്യമുള്ളവർക്കും ധൂർത്തടിക്കാനാവില്ല. ധൂർത്തടി ക്കുവാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ തൃഷ്ണ അതുകൊണ്ട് വിഭ്രാന്തിപരമാണ് (psychotic). ഇത്തരത്തിലുള്ള മനുഷ്യർ അടിസ്ഥാനജീവിത യാ ഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ലാത്തവരാണ്. ഈ മാനസിക സ്ഥിരതയുള്ളവർ സ്വാഭാവി കമായും ധൂർത്തരായി തീരുവാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. ധൂർ ത്ത് വഴി ലഭിക്കുന്ന ഇവരുടെ വികല സന്തോഷം യഥാർത്ഥ മാനസിക ഉല്ലാസമായി ഇത്തരക്കാർ തെറ്റിധരിക്കുന്നു.

ചൂഷണം സാധാരണമാകുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ചൂഷണലക്ഷ്യത്തോട് മാധ്യമ ങ്ങൾ പ്രകടമാക്കുന്ന ജീവിത സങ്കല്പം ധൂർത്തിന് പ്രേരണ നൽകുന്നു. ഈ പരസ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതു പോലെ ജീവിക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ ജീവിതം എന്ന് തെറ്റിധരിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് രോഗഗ്രസ്തമായ മനസ്സാ ണുള്ളത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. ചൂഷണവും അതിനെസാധൂകരിക്കുന്ന സാമൂഹിക മൂല്യവ്യവസ്ഥിതികളും നിലവിലിരിക്കുന്നിടത്ത് ദുർബല മാനസിക സ്ഥിതിയുള്ളവർ ധൂർത്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ തിരിച്ച റിയാതെ അത് മാതൃകയാക്കുന്നു. ഇത്തരക്കാരെ സൗഖ്യാനുഭവത്തിലേയ്ക്ക് വരുത്തുക സഭയുടെ ഇടയത്ത ശുശ്രൂഷയുടെ ഭാഗമായി തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

പുതിയ ആദർശബിംബങ്ങളാണ് ഇന്നുള്ളത്. ഒരുകാലത്ത് പിതൃത്വസ്വത്തെല്ലാം ദരിദ്രർക്ക് ഭാഗിച്ചുകൊ ടുത്ത ഓറിഗനും, സെയ്ന്റ് ആന്റണിയും, അസ്സീസിയിലെ വി. ഫ്രാൻസിസും ഉത്തമ മാതൃകകളായിരുന്നു. അവരെ വലിയ ധീരന്മാരായി സമൂഹം വിലയിരുത്തി. ഇന്ന് ചെറ്റപ്പുരയിൽ നിന്ന് കോടിപതികളാകുന്ന സ്വയം കൃത (Self made) അംബാനിമാരാണ് ലോകത്തെ മുഴുവൻ ആകർഷിക്കുന്നത്. അവരാണ് ഇന്നത്തെ യുവജന ങ്ങളെ ഹരം കൊള്ളിക്കുന്നത്. അടുക്കളപ്പണിയിൽ ആരംഭിച്ച് ഉയർന്നമാനേജിരീയൽ തസ്തികകളിൽ എത്തിയ സ്ത്രീകൾ ഇന്നത്തെ പെൺകുട്ടികളുടെ ആദർശബിംബങ്ങളാണ്. കുറുക്കുവഴിയിലൂടെ സമ്പത്ത് നേടിയും അത് വ്യവസ്ഥകളില്ലാതെ ധൂർത്തടിച്ചും അടിപൊളിയായി ജീവിക്കുന്നതാണ് ആദർശജീവിതം എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ധൂർത്ത് സൃഷ്ടിക്കാൻ പ്രേരകമാണ്. അതുകൊണ്ടിതിന് ഒരു തിരുത്ത് ആവശ്യമായി വന്നിരിക്കുക യാണ്.

എവിടെ ധൂർത്ത് കാണുന്നോ, അതിനു പിമ്പിൽ അഴിമതിയുണ്ട്.

ധൂർത്ത് ഇന്നൊരു ആസക്തിയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതിൽ നിന്ന് സമൂഹത്തെ സ്വതന്ത്രമാക്കേണ്ടത് സഭയുടെ ബാധ്യതയായിത്തീരേണ്ടതുണ്ട്. അതിന് ഇത് ഒരു പാപവും അടിസ്ഥാനതിന്മയുമായി ജനത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും. ധൂർത്തടിക്കുന്ന സമ്പത്ത് ദരിദ്രനുമായി പങ്കുവച്ചും മിതത്വം പാലിച്ചുമാണ് ഒരു നീതി സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് എന്ന ബോധം രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈയൊരു പ്രക്രിയ വഴി ലഭി ക്കുന്നതാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ യഥാർത്ഥ സന്തോഷം. ആഡംബരപ്രിയവും ധൂർത്തും നമ്മുടെ ആവാസ സംവിധാനത്തിനും നീതിസമൂഹത്തിന്റെ നിലനിൽപിനും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിനും തന്നെ കടുത്ത ഭീഷണി യാണ് ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ വസ്തുത നാം വേ ണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കിയാൽ നമ്മുടെ ഈ കൊച്ചുലോകം ദൈവരാജ്യമായി പരിണമിക്കും. തകർച്ചയെ നേരിടുന്ന മനുഷ്യ സമൂഹമാകട്ടെ ഒരു കൂട്ടായ്മയായി രൂപപ്പെടു കയും ചെയ്യും.

സസ്നേഹം

നിങ്ങളുടെ
അത്താനാസ്യോസ് തോമസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത